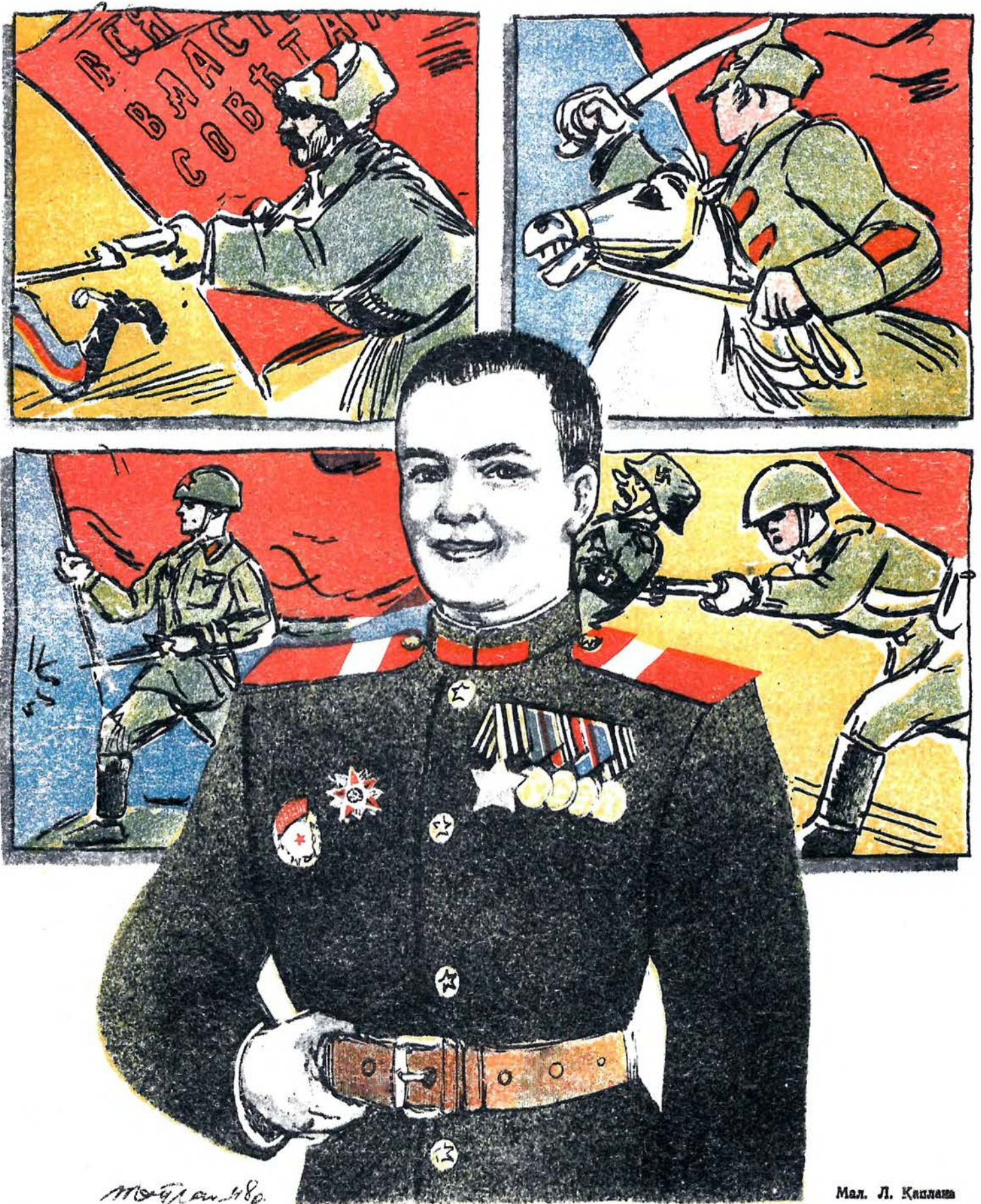

П е р е ц ц ь

№ 3. КИЇВ, ЛЮТИЙ 1948 р.

РІК ВИДАННЯ VII

— Ми завжди в хорошій формі!

БУВАЄ, ТРАПАЄТЬСЯ...

«ВАЖНА ПТИЦЯ»

Ми одержали по радіо повідомлення з головного танка: «Десант взяв у полон групу офіцерів на чолі з важною птицею».

Прочитавши слово «десант», ми посміхнулись. Він нараховував... два активних штики, але, судячи з радіограми, штики ці були по-справжньому активні, якщо вдвох зуміли взяти в полон «важну птицю» вкупі із штабом.

Невдовзі до місця події підоспіли головні сили, і ми побачили таку картину.

Біля танка стояло 8 німецьких штабних офіцерів з піднятими руками. Біля них походжав з автоматом зовсім ще юний солдат, у хвастко насунутій пілотці. А збоку сидів на траві військовий у кашкеті з велетенською тулією. Його охороняв другий автоматник.

«Важна птиця» мала франтуватий вигляд, і тому автоматники думали, що це мало не сам Гітлер. Насправді ж нічого важливого «важна птиця» собою не являла і окремого конвою не потребувала.

Але, коли ми наблизились до восьми полонених, нам довелося немало здивуватися. Серед добре наляканих офіцерів у сірому старенькому сюртучку стояв сам доктор військово-історичних наук, командир німецької дивізії, що ми добили, генерал-лейтенант Франек, який негайно заявив нам свої претензії на те, що з ним обійшлись не зовсім ввічливо й не приділили йому особливої уваги. Я пожурих автоматників. Молоденький солдат виструнчився і сказав:

— Винуватий, товариш гвардії полковник.— І коли я його відпу-

стив, він із злістю процідив крізь зуби, звертаючись до «важкої птиці»:

— Що ж ти голову людям морочиш, опудало?! Нарядився, як пава, а сам... Тьфу, нечиста сила!

Гвардії полковник
Л. ВІТРУК.

НЕСПОДІВАНІ ТРОФЕІ

Обминаючи рови і воронки від снарядів, мій танк наблизився до околиці.

Німецьке військово-угруповання було нами посічене буквально на фаршмак, лише подекуди бродили фашистські «пантери» і самохідки. Аж тут я відчув, як мені хочеться їсти. Зі злості подумав: заморив би черв'ячка перед виїздом і в шлунку не пицало б.

— Добре було б перекусити,— сказав я, стрибнувши з броні на землю.

А баштовий мій — я зараз не пам'ятаю точно, де він до війни працював — чи то в столичному ресторані, чи то дресирівальником у цирку, але загалом він був людиною, яка ніде не розгубиться — посміхнувся і сказав:

— На закусточку, товариш гвардії генерал, можу запропонувати сардинки і паштет. знову ж такі ковбаску. На перше можна...

— Ти що, Борітько мариш, чи брешеш? — запитав я

— Пробачте товариш гвардії генерал, сам цілого вола проковтнув би. От, я на пам'ять і підготвуюлю меню.

Я зайшов до першої хати. Пусто. Нікого нема. Раптом вбігає схвилюваний командир машини і, захекавшись, говорить:

— Товариш генерал, німці йдуть. Давайте через віконце!

Ішого виходу не було. Ми опинились в садку й побігли до танка.

Прошло хвилину десять. Командир машини, навівши кулемет на хату, випустив довгу чергу. Німці — врозтіч. Баштовий підбіг до хати, заглянув всередину і помчався назад до танка, як на парусах.

— Що трапилось? — запитую.

— Дозвольте доповісти, товариш гвардії генерал,— а під очима у нього зморшки від сміху гармошкою,— позиція очищена, ворог віддав кінці. Трофеї в музеї. Будь ласка, туди.

Заходимо в хату. Дивимось: все, як у казці про рибачка й золоту рибку. На столі голландські сардинки, польська ковбаса, наша паляниця і французький коньяк. Вистачило на весь екіпаж.

Гвардії генерал-лейтенант
А. ГЕТМАН.

ЗНАЙОМИЙ ЗВУК

Повертаючись додому з бойового завдання, Герой Радянського Союзу, старший лейтенант Кирилюк збив «Юнкерса-52».

Кирилюк покружляв над збитою машиною і, переконавшись, що вона падає за всіма правилами німецького воєнного мистецтва, ліг курсом на аеродром.

Збиваючи з комбінезонів полум'я, чудом уцілілі німецькі льотчики кинулися врозтіч. Взятий у полон командир збитої машини на допиті показав:

— Коли мене збили, я інстинктивно кинувся тікати, але мені наперейми вже бігли ваші солдати. Раптом почувся знайомий звук. Я підняв голову і побачив,

що до мене наближається літак «Фізілер-Шторг», «Порятунок!» — промайнула думка. Але ваші сол-

дати були вже близько, і льотчик не зумів сісти.

— Який сміливець цей льотчик,— подумав я.

Ми не дали договорити полоненому, огорошивши його такими словами:

— Так, дійсно, льотчик, який летів на «Фізілері», дуже смілива людина. Він захопив у вас цей літак і успішно збив на ньому декілька ваших машин. Це старший лейтенант Кирилюк. До речі, от він іде!

Н. СКОМОРОХОВ,
двічі Герой Радянського Союзу.

СМІЄТЬСЯ ТОЙ, ХТО СМІЄТЬСЯ ОСТАННІЙ

Коли я потрапив у полон, німці не довго мучили мене допитами. Я був здивований, що гітлерівці раптом припинили тортури і почали возитися з мною, як з важною персоною.

— Ви знаменитий ас! — говорив мені перекладач,— Німеччина вміє цінити хороших солдатів. Ви поїдете в Берлін. У ставку.

І справді, через декілька днів мене повезли в Берлін. Офіцери, що супроводжували мене, весь час старались розважити мене.

— Ви хочете в Берлін? — запитували вони.

— Навіть мрію,— відповідав я. Задоволені моєю відповіддю, німці допитувались:

— Тоді чому ж ви не радієте своїй поїздки? Ми дуже задоволені, що їдете в тил. Бачите, ми веселі, а ви чомусь сумуєте.

— Я буду сміятися, коли приїду в Берлін,— відповів я.

— Ми будемо дуже раді вашому приїзду,— сміялись офіцери.

А потім... потім я втік і потрапив до партизанів.

У Берлін я приїхав трохи пізніше, 2 травня 1945 року. Сумніваюсь, щоб мої колишні провожаті раділи моему візиту. Сумніваюсь, вони взагалі існували в той час?

Але слово моє, дане їм у вагоні, не розійшлося з ділом. Мрія моя здійснилась, я прибув до Берліна.

І сміявся я, в першу ж годину свого приїзду, коли прочитав на стіні розбитого будинку напис: «Німеччина непереможна».

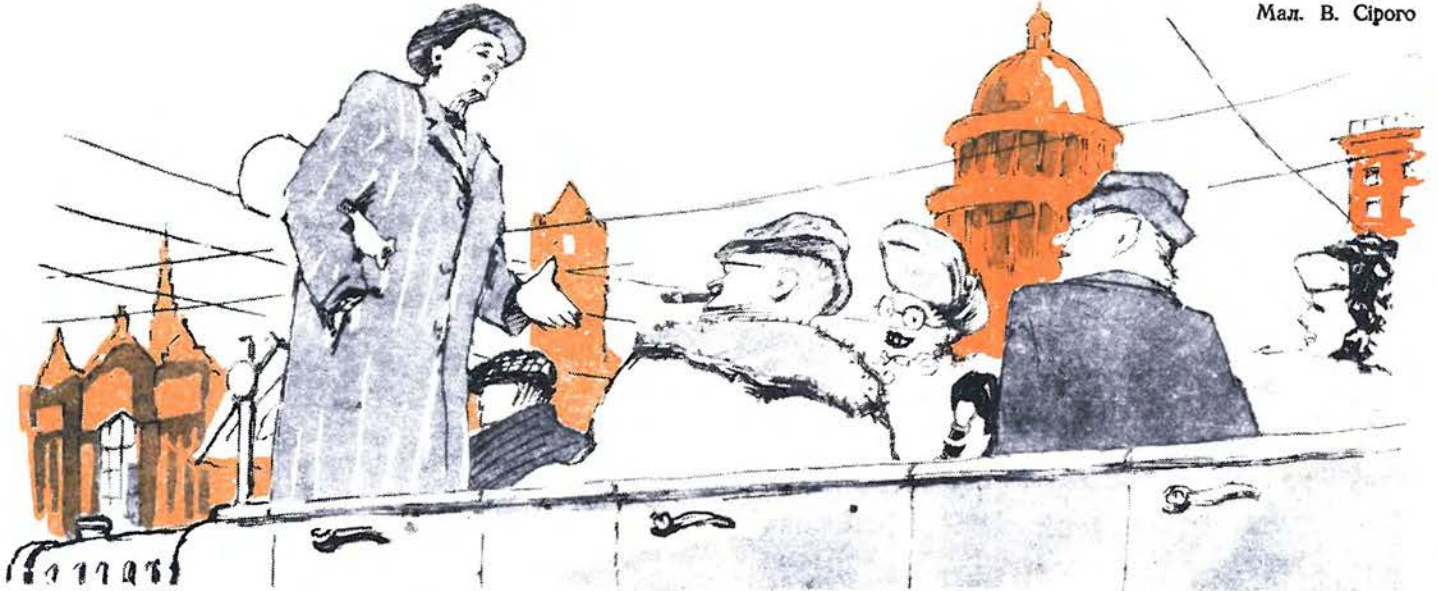
Підполковник В. ЛАВРИНЕНКО,
двічі Герой Радянського Союзу.

НАЙКОРОТША РОЗМОВА

Радянська Армія завжди розмовляла з ворогами найлаконічнішою в світі, але добре зрозумілою мовою.

З КАЗЕРІВСЬКО-НІМЕЦЬКИМИ ОКУПАНТАМИ, НАПРИКЛАД, РАДЯНСЬКА АРМІЯ РОЗМОВЛЯЛА ТАК!

— Ви показали нам палаци, вілли, розкішні особняки.
Тепер покажіть нам, містер, найубогіший куток Лондона.
— Добре, серні, я покажу вам Національний банк.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

ВЕРШКИ СУСПІЛЬСТВА

Перенесемось з вами, дорогий читачу, на хвилинку у вище американське суспільство.

Це вище суспільство складається, як відомо, з банкірів і гангстерів. Так от, в цьому вищому суспільстві недавно трапився такий випадок.

Один чикагський банкір мав тісні зв'язки з двома досить видатними бандитами — учасниками зграї знаменитого короля бандитів, самого Аль Капоне. Ці двоє бандитів мали необережність так заспати на одному «мокрому ділі», що суддям мимохіть довелося запекти їх у тюрму на досить тривалий строк.

Бандити відбували покарання у федеральній тюрмі в Атланті, в штаті Джорджія. Нудились вони там від змуженої бездіяльності, сумували за сім'ями, а разом з бандитами сумував і їх ширий друг, вищезгаданий чикагський банкір.

І от найняв цей банкір знаменитого адвоката Поля Діллона із Сен-Луї і доручив йому добитись переводу засуджених бандитів з тюрми в Атланті у федеральну тюрму в Лівенворті — в місто, де живуть сім'ї бандитів. Хай, мовляв, коротають в'язні своє дозвілля в оточенні рідних. До речі, про адвоката Поля Діллона. Він також достойний представник вищого американського суспільства. В перервах між процесами гангстерів він організовує вибори сенаторів і президентів. В 1939 році Поль Діллон організував обрання нинішнього президента Трумена в сенат. Звичайно, для такого адвоката, якому сам президент зобов'язаний своєю кар'єрою, було суцього дрібницею добитись переводу двох гангстерів в рідне місто.

Доручення чикагського банкіра було перевиконане. Обоє гангстерів взагалі звільнили з тюрми... за благонадійну поведінку.

Як хороше живеться гангстерам і банкірам в країні, де правлять банкіри і гангстери!

ПОЗОВ ЗА МОРАЛЬНІ ПЕРЕЖИВАННЯ

Коновод канадських фашистів Арканда подав позов на канадський уряд в розмірі 737 тисяч доларів за те, що він був в роки війни заарештований, як гітлерівський агент, і просидів п'ять років у тюрмі. Півмільйона доларів Арканда вимагає, як відшкодування за втрачені протягом п'яти років заробітки. А 237 тисяч доларів, як відшкодування за моральні переживання, завдані йому тюремним ув'язненням.

Що стосується першої частини позову, то не підлягає сумніву, що тюрма дійсно позбавила Арканда можливості одержувати зарплату від Гітлера. Але що стосується моральних переживань, то канадський уряд може з повною підставою заперечувати цей позов, бо нинішня профашистська політика правлячих кіл Канади приносить панові Арканді стільки радісних моральних переживань, що вони з лихвою компенсують його за моральні печалі воєнних років.

НОРМИ ДЛЯ СПЕКУЛЯНТІВ

Американський міністр землеробства Андерсен в порядку боротьби з спекуляцією вирішив публікувати для загального відома списки спекулянтів, які скуповують продукти з метою підвищення цін.

При цьому Андерсен заявив, що буде вважати спекулянтами і заносити до списків лише тих, хто купить більше двохсот тисяч бушелів пшениці, більше п'яти тисяч кіп бавовни, більше 125 тисяч фунтів шерсті, більше 25 вагонів масла, 25 вагонів яєць, 250 тисяч фунтів лядру і т. д.

Отже, якщо який-небудь американський містер купить лише 199 тисяч бушелів пшениці, або якихось жалюгідних 24 вагони масла, то за офіціальним американським стандартом він зовсім не спекулянт, а вельмишановний бізнесмен.

Веселе видовисько — боротьба із спекуляцією в царстві спекулянтів!

С. ЕДЖ.

ПОЛІТИЧНІ ЕПІГРАМИ

ЗІБРАВСЯ ЧЕРЧІЛЛЬ ВОЮВАТЬ

Його прапрадід лорд Мальбрук
Колісь, кудись в похід збирався.
Похід не вдався... Фінал його
Нащадку в спадщину дістався.
І, потрясаючи мечем,
В похід мальбручить цей нащадок.
Та все скінчиться, як велить
Вже успадкований порядок.

ТРИНАДЦЯТИЙ АПОСТОЛ

Всевишня долара десниці
Вложила Дорнові в уста:
«У США в одній руці рушниця,
А в другій — біблія свята...
І з нею наші ескадрильї
Бомбардуватимуть Урал!»
Отак в святому атомстилі
Новий апостол нас лякав.

Лякав і Гітлер так колісь,
Але... ефрейтор подавивсь.

Віт ЯРОШ.

БЛЮМ

Він з де-голлівських лакеїв,
Але в труменській лівреї.
Маска в нього патріота,
А душа Іскаріота.
Він за ту горлає владу,
Що йому побільше дасть.

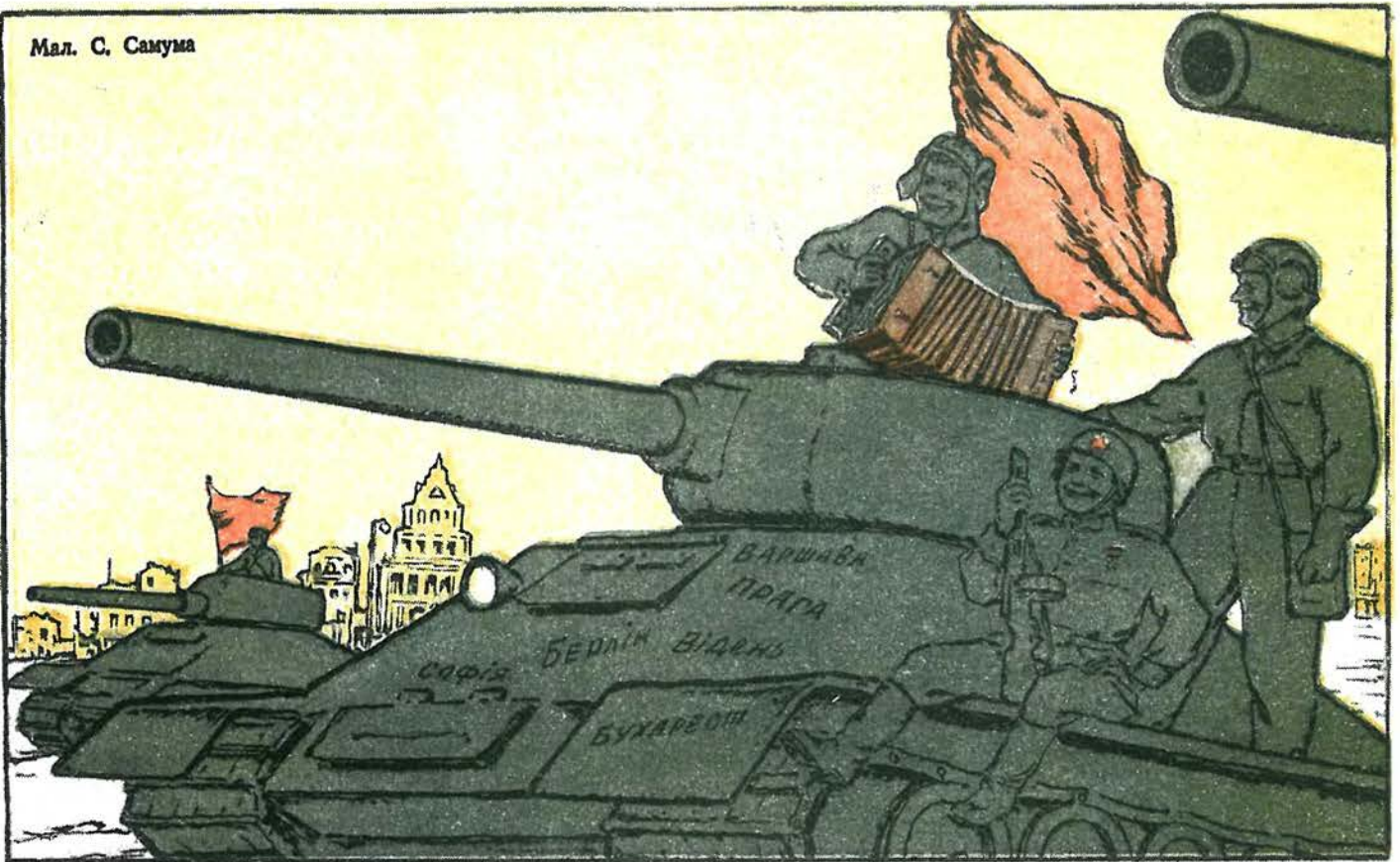

С. ВОСКРЕКАСЕНКО.

НАЙКОРОТША РОЗМОВА

З ІНТЕРВЕНТАМИ ТА БІЛОГВАРДІЙЦЯМИ РОЗМОВЛЯЛИ ОТАК!

«Много верст в походах пройдено
По земле и по воде,

Но советской нашей Родины
Не забыли мы нигде».

Д И Н Я

(З БЛОКНОТУ КОЛИШНЬОГО ВОЕННОГО КОРЕСПОНДЕНТА)

Це було на річці Сунгарі, в Манчжурії, в старовинному місті Гирині, в серпні 1945 року. Наші танкові частини щойно зайшли у звільнене від японців місто.

Танковий батальйон став на відпочинок.

Майже в ті хвилини на набережній з'явився іноземець, на вигляд не то англієць, не то американець. Механік-водій головного танка Григорій Сьома, визнаний філософ екіпажу, негайно відзначив цю подію:

— Броня! Дивіться-но! Свиняча тушонка вже тут-як-тут!... Вище пильність... Союзничок іде... туди його ковінька!

В той же час з боку бульвару до танків біг шумливий натовп китайців. Китайці кланялись, подавали танкістам великі, пахучі дині. Танкісти дякували, а їм підносили нові і нові подарунки. Груші, персики, виноград і знову дині.

Несподівано в натовп китайців вдерся той же іноземець і почав хазяйновито розштовхувати і розганяти їх. Гириніці притихли, збилися до купи і почали відходити від машин, пильно дивлячись на танкістів.

Механік-водій Сьома перший поклав край втручанню іноземної держави у внутрішні справи міста Гирині. Він швиденько поклав свою диню на броню і рішучим жестом показав іноземцю, куди йому належить відправлятися. При цьому додав такі ніжні слова, як «до бісового батька».

Іноземець, почувши вигук танкіста, облишив китайців і голосно сказав:

— Добродію! Вибачаюсь, громадяни! Та я ж сам із Подільської губернії, із села Муровані Курилівці. Боже! Я тепер живу в Америці!..

Американський добродій вихопив із рук китайця диню і жалібно мовив:

— Боже мій, хіба у нас, на Україні, такі дині? Будемо знайомі. Я кореспондент української газети в Аргентині.

Добродій діловито примостився на брезенті, простеленому на гарячому асфальті, в тіні танка, і витяг блокнот.

— Громадяни, я хочу написати нарис про ваш похід у горах Манчжурії. Розкажіть, як відбувався ваш воєнний похід. Між іншим, нарис матиме назву «На сопках Манчжурії».

— Є вже такий вальс, — тихо сказав молодший лейтенант Олійник, командир головного танка.

— Вірно! Тож прошу, хлопці, повідомити ваші прізвища.

Та, перш ніж відповісти американському добродію з Мурованих Курилівців, механік-водій Сьома поставив питання по суті:

— Цікаво, будь ласка, знати, в якому році ви покинули, так би мовити, свій рідний край?

— Давненько, давненько, — голосом монеха мовив американець, підкотивши очі до неба. Ще в 1919 році. Мені зараз 51 рік. Мій батько служив на Северинівському цукровому заводі... І ми виїхали в Польщу.

— Ага, значить, ви і в панській Польщі бували, — перепитав Сьома.

— Ах, рідний край!... Чи побачу я тебе ще раз? — засумував добродій в американських штанах-гольф.

І за одну хвилину аргентинський кореспондент перелічив весь набір декорацій для «Наталки-Полтавки»... і очеретяну стріху, і соняшник під вікном, і млинок, і ставок, і вишневий садок.

— Як би я хотів, щоб повернувся той божественний, прекрасний час. Ідеш, бувало, з економії на високому возі з сіном. Воли сині ідуть тихо, тихо. В селі вже засвітилися вогники. Вітрець шелестить листячком тополі. А на хаті стоїть чорногуз. Ах, які були часи!

— Ах, скажіть, будь ласка, — підморгнувши хлоп'ятам, запитав Сьома, — яка покрівля краща: очеретяна чи під черепицею?

— Чи з цинкового заліза, як на нашій МТС, — додав хтось з танкістів.

— Звичайно, з черепиці чи заліза краща, — погодився американський добродій.

— І ми так гадаємо, — підкинув Сьома.

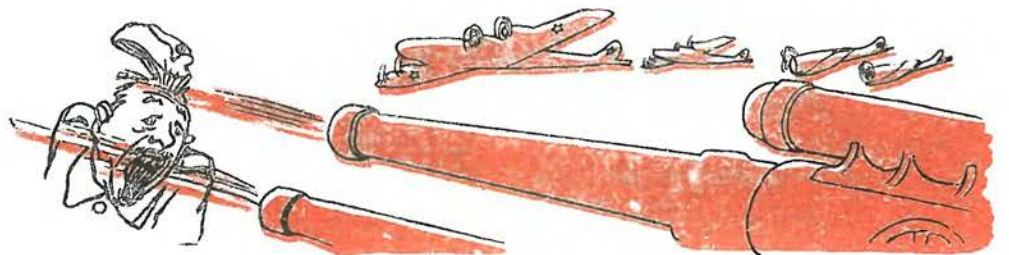
— А у вашого батька яка покрівля була на будинку? (Сьома настирливо добирався до анкети колишнього жителя Мурованих Курилівців).

— Хороша, залізна.

— Правильна покрівля.

Кореспондент зітхнув:

НАЙКОРОТША РОЗМОВА

З БІЛОФІНАМИ — ОСЬ ТАКІ

— А які весілля справляли! Ай-яй-яй! А гопаки!

— От у нас в Кам'янці, товаришу молодший-лейтенант,— сказав Сьома,— справляли весілля одного знаменитого комбайнера. Вся МТС гуляла. Попереду на бричку, на колгоспних візних конях — жених з нареченою, стрічки в кінських гривах, все, як належить. За бричкою, на тихому ході «лі-кап» з головою колгоспу і членами правління. Потім вантажна машина з оркестром, потім ще три машини з художньою самодіяльністю і гостями, а за ними трактор з двома прицепами, а на прицепах чистий брезент простелено, а на ньому наші хлопці-трактористи...

— Значить, тепер у вас так весілля справляють? — не дуже весело запитав добродій з Аргентини.

— Було! Потім німці наше село зовсім знищили. Доведеться все спочатку будувати...

— В такому разі,— пожвавів житель Аргентини,— я напишу статтю, що вам потрібні трактори, машини, електростанції, алюмінієвий посуд, випиті сорочки. Все це можна замовити в Америці і в Аргентині. Америка все може доставити.

— А дині, припустимо, в повному розумінні, можна привезти з Америки?

— Все можна! Для нашої України Америці нічого не важко буде. Вона все продасть, охоче продасть, громадяни!..

— Без Гриця вода освятиться, — сказав Сьома. — Гляньте краще, добродію, які танки, машини, артилерію, літаки побудували наші заводи. Так що ми обійдемося без Америки. А щодо чорногоза, то хай він собі стоїть на даху, поруч з ангіною. Ще й електролампочку над ним зможемо підвісити. І соняшник хай красується під вікном... Правильно я говорю, товаришу молодший лейтенант?

— Правильно!

— Громадяни, припустимо, що я все це можу написати, але скажіть мені ваші прізвища. Скажіть, як про вас Америці сказати.

І танкісти відповіли коротко:

— Нанишіть, що так говорили ми, воїни і трудівники Радянської України! А самі запам'ятайте, добродію, що, коли ми вже скажемо, то так воно неодмінно буде!..

М. ЕДЕЛЬ.

Рекордсмени

Любите радіо?

Нема сумніву — любите.

Тоді спішіть придбати репродуктор «Рекорд» виробництва Київського радіозаводу.

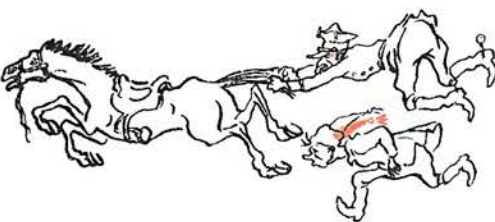
Чотири таких репродуктори придбав Сахнівський дитячий будинок Ружинського району на Житомирщині. Включили один — сичить. Включили другий — він ледве-ледве щось нашіптує. Третій і четвертий репродуктори — зовсім мовчать.

З чотирьох можливих — чотири попадання в брак.

Не інакше, як ті, що виробляють «Рекорд», твердо вирішили поставити рекорд по випуску недоброякісної продукції.

Д. ПУТЬ.

НАЙКОРОТША РОЗМОВА

З БІЛОПОЛЯКАМИ — ОСЬ ЯКІ

Глінка (до Чайковського й Лисенка). — Яка симфонія, колеги!

Чайковський (до Глінки й Лисенка). — Яка симфонія, колеги...

МУЗИКАЛЬНІ ЕПІГРАМИ

КОМПОЗИТОР
НАЗАДЧЕНКО

Він назвав свою сонату:
Домно-блюмінго-прокатна,
А насправді вийшла штука
Трубно-бубно-невропатна.

КОМПОЗИТОР
ЄВРОПЕЙЧЕНКО

В музиці він щось таке
На взірць Колумба...
Стане реквієм складати,
А виходить румба.

КОМПОЗИТОР
ПИЩЕВАРЕНКО

Сам у тілі, у соку
(Має й музу він таку),
А висиджує пісні —
Тоші, прісні і пісні.

КОМПОЗИТОР
МОДЕРНЕНКО

На початку вже кантати
Стали люди знемагати,
Посередині ж кантати —
Почали їх одливати.

Сергій ДОРЕМІФАСОЛЕНКО.

Місія містера Блексона в ОДЕСУ

В одеський порт містер Блексон прибув, як матрос американського корабля. В морському ділі він, правда, тямив дуже мало, бо звик не до швабри, а до більш тендітного інструмента — автоматичного пера журналіста. Та він не дарма зважився на ці випробування, щоб зберегти своє інкогніто навіть од команди корабля.

Гра була варта свічок: він побував в Росії негласно, а потім потрясе читачів вечірньої нью-йоркської газети серією найбузозніших, викривальних і знищувальних кореспонденцій.

То маловажно, що містер Блексон ще й сам толком не знав, що він викриватиме й що знищуватиме.

Маловажно було й те, що вже в першу свою вахту містер Блексон, забарившись, дістав од лютого боцмана презирливе прозвісько «Гладкий Слїнтяй» й доброго стусана по потилиці.

Капітан, що був у курсі справ, уже на третій день рейсу дозволив містеру Блексону захворіти і він оселився в окремій каюті.

Рудий здоровило-боцман не зразу облишив свого підлеглого. Цей простак запідозрив симуляцію. Одного разу, коли містер Блексон кудись вийшов, боцман одімкнув двері запасним ключем і встиг прочитати одного з «Одеських листів» під назвою «Повстання двірників на Дербасівській».

Після цього боцман почав ставитись до містера Блексона з якоюсь особливою терплячою уважністю.

Містер Блексон, зворушений цим, відповів боцманові широю одвертістю і якось у розмові, під глибоким секретом зізнався, що він — Блексон — є американський журналіст, який їде інкогніто до Росії з спеціальною викривальною місією. Та, напевне, простак нічого не зрозумів.

Через пару тижнів з борту американського корабля на причал Одеси зійшов уже не колишній містер Блексон, а справжній, третій морський вовк з традиційною люлькою в зубах і з строкатою хусткою на шії. У готелі «Лондонський» містер Блексон замовив «раши уодка», випив добру стопку й нашорошив вуха й очі.

Зараз він мав зробити перший крок — завести знайомство з ким-небудь з одеситів. Не кваплячись, містер Блексон починає вивчати «аудиторію».

Он за сусіднім столиком сидить молодий чоловік з плечима важкоатлета-гиревика, з залізною щелепою й по-дитячому наївними очима, нудьгуючи, розглядає журнал. Хто він? На грудях у нього медаль.. Це дуже важливо! На руці витатуїовано якір: значить, моряк. Це теж дуже важливо. Містер Блексон стежить далі..

Можливо, ці спостереження перед знайомством забрали б у містера Блексона занадто багато часу, коли б не всюдисуща фортуна, що з'явилася сюди в особі самого рудого боцмана.

Гупаючи своїми чоботярми, він увійшов до ресторану, кинув очима по столиках, здивовано щось мугикнув і швидко попрямував туди, де сидів кремезний чоловік. Без усяких церемоній він вихопив у нього з рук журнал. Важкоатлет не розсердився, а радісно скрикнув і кинувся обіймати боцмана.

— Дюжину стопок! — скомандував боцман. — Друзі зустрічаються знов..

Через кілька хвилин боцман помітив і містера Блексона. Це його чомусь дуже розвеселило.

— А, слїнтяйчик! — заревів він на увесь ресторан. — Ступай сюди, слїнтяйчик, коли ти здібен ще, безвзень, ворухити ногами!..

Ласкаво назвали боцмана «Рудою кобилою». Блексон пересів до їх столика.

— Це Петер. Кочегар! — познайомив боцман. — Він чудовий хлопець і моряк. Ми з ним познайомилися тут же, в Одесі, два роки тому..

Боцман пив багато і часто. Незабаром він уже тихенько похропував, закинувши голову на спинку стільця. Петер, який вільно розмовляв по-англійськи, виявився веселим, охочим до розмови. Містер Блексон вертівся біля Петера, підсовуючи новому знайомому то стопку, то запитання.

— Це медаль «За бойові заслуги»? О, чудово! Вам доводилося воювати й... ризикувати?

— Трохи. — з істинно російською скромністю відповів Петер. — Ми пустили на дно німецький підводний човен. Півсотні фрїців довго пукали бульки з досить солідної глибини..

— О, це прекрасно сказано: бульки з солідної глибини! Ви плаваєте й тепер?

— Будь воно прокляте! — сказав Петер. — Таке судно давно б уже могло піти на дно..

— А, розумію — це дуже старий корабель?

— Не старий, а підлий, — відрізав кочегар. — Він продовжує війну..

Містер Блексон схопив пляшку й налив Петеру повну склянку.

— Дивно таке чути, друже! З ким же він негласно воює?

Петер сумно посміхнувся:

— Облишмо цю розмову. У нас недавно був випадок, коли одному матросові за таку одвертість припаяли п'ять років тюрми.

Увесь наступний день Блексон строчив сенсаційну кореспонденцію «Таємниці російського флоту», яку він тут же з свого корабля передав по радіо в Нью-Йорк, а ввечері зайняв у «Лондонському» той же столик, нетерпляче виглядаючи друга — Петера.

Коли той прийшов, містер Блексон майстерно і тонко повів розмову, що цікавила його.

Важкоатлет вислухав і ніяковіючи сказав:

— Ти хочеш знати, чому я боюся цього корабля? Що ж, я відповім: тому, що він возить такі анафемські грузи! Три тижні тому ми розвантажували в одному затишку солідну порцію авіабомб. Старший вантажник, що приймав наші «подарунки», сказав мені:

— А ми ж знову чекали продуктів! Було б добре, коли б сам пан Маршалл закусив отакою «товстучкою»!

— Він показав на бомбу? Як енергійно сказано! — вигукнув містер Блексон. — Я пізнаю російський стіль..

— Ні, це сказав грек, — поправив його Петер. — Ми розвантажували бомби на одному грецькому острові..

— Тим більше! — підхопив містер Блексон. — У них, у греків, російська хватка! Ці грецькі партизани сміливі хлопці.

Вони ще раз приклались до стопок і, відчувши найвлучніший момент, містер Блексон заговорив м'яким, улесливим тоном:

— Я б хотів, Петер, одержати від тебе на пам'ять яку-небудь дрібничку. Ну, хоча б фото твого корабля з твоїм особистим написом: Скажимо: «Грєція, табого-то числа..» Це ж для тебе нічого не варто. Я теж подарую тобі.. Ось, золотий годинник. Хай він завжди нагадує тобі про нашу дружбу..

Важкоатлет неспішно взяв годинника.

— Фотографію? — спитав він здивовано. — Таку дурницю? Будь ласка; хоч десяток.. Але.. знімки в мене дома. Та ми обов'язково, при нагоді, зйдемо до мене додому..

— А чому б не сьогодні? — спитав містер Блексон. — Мені так хочеться подивитись, як ти живеш. Давай сьогодні ж і катанем на таксі!..

Важкоатлет замислювався, а потім серйозно спитав:

— Скажи, тебе коли-небудь били по голові?

Зацікавлений цим несподіваним запитанням, містер Блексон признався, що в дитинстві траплялося, били.

— Тоді зрозуміло, — співчуливо сказав кочегар. — Ти заспокойся. Це в тебе, друже, заскок.. Подумай тільки: що ти мелеш? Катнемо, кашеш, на таксі.. в Нью-Йорк! Як же це — по океану? Я живу в Нью-Йорку. Там народився і виріс. А це — Одеса.

Містер Блексон помітно зблід. Тремтячими пальцями він показав на медаль важкоатлета:

— А це? Що це значить?

— Я нагороджений росіянами за доставку боєприпасів під час війни.

— А в Греції.. Про кого ж ти розповідаєш? Про який корабель?

— Звичайно, про американський! — сказав Петер. — Про той, на якому я служу..

Містер Блексон люто завив і відмовився платити по рахунку.

Бурхливу сцену «відрегулював» той же боцман. Він з'явився несподівано, в найтрагічнішу хвилину, діловитий, спокійний і, підморгнувши приятелю, розкрив перед очима містера Блексона блокнот. Слїнтяйчик прочитав єдину фразу, яка підкосила його й потрясла: «Радянські дельфіни-торпедоносці, або хвостаті смертники, біля берегів Туреччини».

Блексон улесливо спитав:

— Скільки це коштує.. тільки швидко!..

— Оплати рахунок і постав випити! — скомандував боцман. — Та тільки не кусатись. Це тобі не личить..

Боцман навіть не здивувався, коли Слїнтяйчик сам кинувся до буфета й схопив вільний піднос..

Кажуть, що пізніш його бачили в товаристві престарілих ворожок, вуличних фотографів, а хлопчакі ходили за Слїнтяйчиком шумною, насмішкованою юрбою..

НАЙКОРОТША РОЗМОВА

З ГІТЛЕРІВЦЯМИ РАДЯНСЬКА АРМІЯ РОЗМОВЛЯЛА І СЯК І ТАК!

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Щойно дружина повернулася з магазину, і раптом вибух.

Як виявилось, вибухнула банка з маринованою кількою вищого гатунку, яку випускає Маріупольський рибконсервний комбінат.

На щастя, втрат не було, якщо не рахувати втрати віри в те, що на рибконсервному комбінаті боються за якість продукції.

С. МАКСИМОВ.

м. Сталіно.

ШАНОВНИЙ ПЕРЕЦЬ!

Виконком Нехворощанської райради (на Полтавщині) ухвалив спорудити пам'ятник на братській могилі радянських воїнів, що загинули у Вітчизняній війні на території району. Але голова райвиконкому т. Самбур занадто зайнята людина. Він не цікавився проектом пам'ятника, не вникав в різні «архітектурні тонкощі». Він і будову пам'ятника доручив... трьом колгоспним мулярам. Що ж далі? Могилу завалили цеглою. Пам'ятника не спорудили...

Хоча... беремо свої слова назад — т. Самбур пам'ятник спорудив: пам'ятник власній чиновницькій байдужості.

**І. ЧАЛИЙ.
К. ШИМКО.**

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Пам'ятаеш анекдотичну сценку в ресторані, де спиртний офіціант складає рахунок на обід:

«Борщу не їли — карбованець. Чаю не пили — два двадцять. Пива нема — три шістдесят. Цигарок не брали — п'ять тридцять. Музика не грала — сім п'ятдесят».

У Тернополі при розрахунках з дирекцією місцевої бази «Укрплодоовочторг» у ролі спиртного офіціанта виступив директор електростанції т. Щербань.

«На Нижньоподільській вулиці бази не збудували — сто карбованців. Електрика там не горить — триста. Всього 1186 крб. 20 коп. без пені...»

— Ви що, жартуєте?! — здивувалися в «Овочторзі».

Але, на жаль, т. Щербань не жартував. Він просто стягнув у примусовому порядку (через комунальний банк) згадану суму з нарослою пенєю.

Анекдот про спиртного офіціанта смішний. Чого не можна сказати про анекдотичну діяльність т. Щербаня.

О. БАНДУРА.

ШАНОВНИЙ ПЕРЕЦЬ!

Чи знаєш ти, що голова виконкому Тульчинської райради Ройтерштейн відзначив відміну карткової системи... закриттям хлібопекарні райспоживспілки. Нема нічого дивного в тому, що у тульчан широко розкрилися очі від подиву, коли їм почали продавати муку замість хліба. Дивує лише те, що бюро райкому КП(б)У закриває очі на більш ніж дивне рішення т. Ройтерштейна.

Р. БЕЗНОСОВ.

м. Тульчин.

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Недавно ми одержали на Київському авторемонтному заводі (нач. т. Холоша) здану на ремонт машину ГАЗ-АА. Після 70-кілометрового пробігу від Києва до Козельця відремонтована машина була визнана цілком придатною до... капітального ремонту.

За роботу завод одержав від нас 3726 крб. Говориться: дороге та миле. Замовці авторемонтного заводу інакше кажуть: дороге скозамилування.

І. КРЕЙН.

Директор Козелецької автобази Союззаготтрансу.
Чернігівська область.

— Ви знову байдики б'єте на службі!
— Ми хотіли розв'язати кросворд, але в нас не виходить.

— Не виходить? А ну давайте спробуємо розв'язати разом.

Криворізький частопад

Чудове місто Кривий Ріг, Прекрасне, що там і казати. Та тільки в нім — замало мати Тому, хто хоче погуляти, Звичайних пару ніг:

Ями,
Вибої,
Лід
І сніг...

Два кроки досить лиш ступнути—
І будеш сам собі не рад...
— У вас який там місяць?

Лютий?

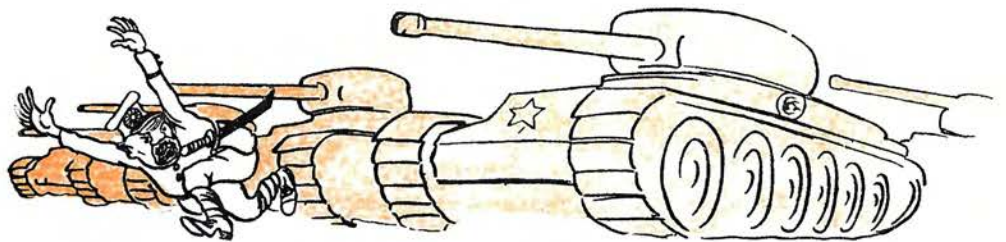
А в нас, говорять, частопад.
І порішили у міськраді
Місцеві наші мудреці,
Що не потрібно в частопаді
Держать в порядку вулиці, —
Мовляв, настануть дні погожі,
Розтане лід, розкисне сніг...

— Нехай кривіють
перехожі,
Хай пам'ятають КРИВИЙ РІГ!

П. ГЛАЗОВИЙ.

НАЙКОРОТША РОЗМОВА

Малюнки К. Агніта

З ЯПОНСЬКИМИ САМУРАЯМИ — ОН ЯК!

І завжди наша славна іменниця розмовлятиме з усіма ворогами Радянського Союзу не інакше, а тільки так!!!

— Поздоровляємо тебе з 30-річчям!

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Адреса редакції: Київ, Кошобинського, 7, тел. 5-50-31, 4-40-53 под. 66. Передавальна ціна 2 грн. на місяць.

Видавничо-цифровий центр «Радянська Україна».

Журнал «Перець» № 3(134) (на українському мові).

Платити до друку 14.11—1943 р.

Стат. формат 72×100 см. 1 друк. арк.

БФ 00568

Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна», Київ, Прозорівська, 59.

Зам. 11.

Тираж 50.000 прим.

Відсканував Олексій НАЗАРЕНКО, оцифрував Олег ЛЕСЬКІВ
<http://peres-ua.livejournal.com>